

[Ib Christensen.]

kommunernes selvbestemmelsesret skal altså respekteres, og det betyder, at kommunerne selv bør bestemme normeringerne. Man kan allerhøjest efter vores opfattelse fra ministerens side komme med vejledende normeringsforslag, som kommunerne ikke skal eller bør være forpligtet til at følge, ej heller på den måde at det ligger i luften, enten usagt eller sagt, at såfremt Kommunernes Landsforening ikke accepterer og prøver at tvinge kommunerne til at rette sig efter disse vejledende normeringer, så bliver man desværre nødt til ved lovindgreb at sikre sig, at de bliver gennemført på det lavere niveau. Hvis der har været tale om sådanne trusler, uudtalt eller udtalt, så er det et indgreb i det kommunale selvstyre, og så kan vi ikke acceptere det.

Vi mener altså, man hverken skal lave nogle stramme regler om et gulv eller nogle stramme regler om et loft, hvis kommunerne selv vil betale. Dermed har jeg sådan set svaret fru Ebba Strange, der spurgte om, hvad det nye folketingsflertal mener om denne sag.

Ordføreren for forslagsstillerne (Tyroll) (VS):

Nu er der jo adskillige, der har forsøgt at fremstille dette forslag som et paradeforslag. Man kunne jo underbygge en sådan fremstilling ved at stille sig op og rulle alle sine socialistiske standpunkter frem i forbindelse med det beslutningsforslag, som er fremsat her. Det vil jeg i en vis udstrækning undlade, i hvert fald i første omgang. Jeg vil dog sige, at dette beslutningsforslag selvfølgelig er klassepolitisk bestemt, herunder kønspolitisk bestemt, og det er præget af vor holdning med hensyn til de pædagogiske nedskæringer, der er indeholdt i de tidligere stramninger. Det er klart, at det motiverer os til at fremsætte forslaget.

Men derudover synes jeg nok, der er andre ting, man kan fremhæve som begrundelse for fremsættelse af beslutningsforslaget på dette tidspunkt.

For det første – som det har været fremhævet også fra andre – er der jo tale om, at vi har set lidt af en omvurdering i socialdemokratiets beskæftigelsespolitik på det seneste. Her tænker jeg selvfølgelig som andre på det beskæftigelsesforslag, som er blevet fremlagt fra socialdemokratiets og LOs side. Her fremhæves det netop på side 19 og 20, at udbygningen af den offentlige service til gavn for den enkelte er en selvstændig målsætning for arbejderbevægelsen.

Det gør man meget ud af at fremhæve i dette beskæftigelsesprogram. Dernæst kommer man ind på, at der nu også er nogle økonomiske analyser fra de borgerlige økonomer, som ligesom legitimerer, at man kan have det standpunkt i et kapitalistisk samfund. En analyse af forskellige offentlige foranstaltninger til fremme af beskæftigelsen viser, at en given statsudgift anvendt til nyansættelser i det offentlige på én gang har en stor beskæftigelsesmæssig effekt og en meget begrænset virkning på betalingsbalancen. Det er jo godt nok, for så kan man bevare sin målsætning og samtidig gardere sig, idet hensynet til betalingsbalancen overholdes. At det kan overholdes, har netop det økonomiske råd fortalt regeringen og andre, og det indebærer, at man altså her kan finde nogle beskæftigelsesmæssige veje, som i og for sig er i orden, og som samtidig kan tilfredsstille nogle af de holdninger, som måtte være til stede hos personer med et mere socialistisk synspunkt. Spørgsmålet er så, om man egentlig vil betræde disse veje.

Jeg må lige sige til hr. Bertel Haarder, at når han mener, der åbenbart skulle være plads til at anvende denne betragtning omkring beskæftigelsesarbejder på et hvilket som helst område, så er hr. Bertel Haarder i hvert fald kommet i strid med borgerlige økonomer, som netop hævder, at det er på det offentlige område, de kan iværksættes uden disse virkninger for betalingsbalance osv. Indtil videre må jeg nok sige til hr. Bertel Haarder, at det drejer sig om at overbevise de borgerlige økonomer om, at det også kan praktiseres på andre områder.

Grunden til, at vi fremhæver dette, er selvfølgelig dels, at vi har en speciel socialistisk, politisk målsætning med det, men altså også at vi kan se, at der ikke skulle være nogen begrundelse til stede for socialdemokratiet til at afvise det ud fra disse økonomiske betragtninger.

Dernæst må vi sige, at det selvfølgelig også har været oplagt – og var oplagt i forbindelse med forespørgselsdebatten, sidst denne sag var til behandling her i salen – at det forlig, man var bundet af fra socialdemokratiets side, er udløbet pr. 1. april 1977, og at man således skulle være frit stillet, med hensyn til hvilken politik man i den nuværende situation ville forsøge at fremme. Det har vi selvfølgelig bidt mærke i, og det er også en grund til, at vi ville fremsætte et sådant forslag nu.

Så kan man selvfølgelig komme med de forskellige begrundelser for, at der ikke er politisk